

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/142/2024
Identifikačné číslo spisu:	1521204837
Dátum vydania rozhodnutia:	13.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1521204837.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu S. N., narodeného XX. S. XXXX, G., T. XXX/X, zastúpeného advokátom JUDr. Marcelom Ružarovským, Trnava, Andreja Žarnova 11C, proti žalovanému PAYWARD LTD., Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, Londýn, EC2Y 5EB, One London Wall, 6th floor, IČ: 08593670, o vydanie európskeho platobného rozkazu, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B5-70Csp/179/2021, pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 70Csp/179/2021, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. septembra 2022 sp. zn. 5CoCsp/9/2022, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. septembra 2022 sp. zn. 5CoCsp/9/2022 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava V z 1. marca 2022 č. k. 70Csp/179/2021-23z r u š u j e a v e c r a c i a Mestskému súde Bratislava IV na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 1. marca 2022 č.k. 70Csp/179/2021-23 zastavil konanie o vydanie európskeho platobného rozkazu a žalovanej nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

1.1. Žalobca sa návrhom na vydanie európskeho platobného rozkazu domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 1194,88 eura titulom náhrady škody vzniknutej v dôsledku zníženia zostatku na burzovom účte žalobcu vedenom u žalovanej. Škoda mala vzniknúť vplyvom hackerského útoku. Po právnom posúdení veci dospel súd prvej inštancie k záveru o nedostatku právomoci vo veci konať [§ 9 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)]. Poukázal na čl. 67 ods. 3 písm. d) Dohody o vystúpení Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie a Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu (2019/C 384 I/01), v zmysle ktorého sa nariadenie o európskom platobnom rozkaze (nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006) uplatňuje na európske platobné rozkazy, pri ktorých bol návrh na vydanie podaný pred skončením prechodného obdobia, t.j. do 31. decembra 2020. Súd prvej inštancie nemohol viesť konanie o európskom platobnom rozkaze, lebo žalobca podal návrh na jeho vydanie 13. decembra 2021. Po skončení prechodného obdobia už nie je možné proti subjektu usadenému v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska (ďalej len „Spojené kráľovstvo“) iniciovať konanie o európskom platobnom

rozkaze.

1.2. Zo žaloby - pôvodne označenej ako návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu - bolo zrejmé, že žalovaným je právnická osoba so sídlom v Spojenom kráľovstve, preto sa súd prvej inštancie následne zaoberal otázkou existencie právomoci súdov Slovenskej republiky konať v tomto spore. Konštatoval, že po skončení tzv. prechodného obdobia sa, t.j. od 1. januára 2021, sa Spojené kráľovstvo vo vzťahu k Európskej únii považuje za tretí štát.

1.3. Žalobca si v tomto konaní uplatnil nárok na náhradu škody. Zo žiadneho v tomto prípade aplikovateľného ustanovenia (články 18 ods. 1, 21 ods. 2, 24 a 25) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie Brusel I bis“) právomoc súdov Slovenskej republiky voči subjektu so sídlom v treťom štáte v tomto spore nevyplyva. Súd preto v zmysle čl. 6 nariadenia Brusel I bis skúmal, či voči žalovanému ako subjektu so sídlom v Spojenom kráľovstve môže založiť právomoc na základe zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom (ďalej „zákon č. 97/1963 Zb.“). Zohľadniac pravidlá určovania právomoci slovenských súdov podľa § 37 a § 37b dospel k záveru, že vzhľadom na povahu uplatneného nároku (ktorý nepovažoval za nárok zo spotrebiteľskej zmluvy), ako aj na sídlo žalovaného právomoc súdov Slovenskej republiky nemožno založiť ani na základe ustanovení tohto zákona. Konanie podľa § 9 CSP zastavil. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 30. septembra 2022 sp. zn. 5CoCsp/9/2022 odvolaním žalobcu napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil.

2.1. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že nebolo možné rozhodnúť o návrhu žalobcu na vydanie európskeho platobného rozkazu voči žalovanému so sídlom v Spojenom kráľovstve, keď k podaniu návrhu došlo až po uplynutí prechodného obdobia. Súd prvej inštancie tiež správne skúmal svoju právomoc podľa ustanovení zákona č. 97/1963 Zb.; dospel k správnenému záveru, že pokiaľ žalobcom vymedzený nárok predstavuje sumu, o ktorú sa znížil jeho účet na burze, ktorá nemá sídlo na našom území, na základe hackerského útoku, ktorý nebol spáchaný na našom území a ktorý nevyšetrujú slovenské orgány činné v trestnom konaní, nie je daná právomoc slovenského súdu. Postup súdu prvej inštancie, ktorý konanie zastavil, odvolací súd označil za správny. Zdôraznil, že žalobca si v spore neuplatňuje nárok zo spotrebiteľskej zmluvy (§ 10 ods. 4 v spojení s § 37a písm. c) zákona č. 97/1963 Zb.), ale nárok na náhradu škody spôsobenej hackerským útokom na burzu, v ktorej mal žalobca zriadený účet. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. Vzhľadom na nedostatok právomoci o trovách odvolacieho konania nerozhodol.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP. Dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces videl žalobca v tom, že súdy svoje rozhodnutie o nedostatku právomoci dostatočne neodôvodnili a nezaoberali sa postavením žalobcu ako spotrebiteľa. Súdy so žalobcom konali ako so spotrebiteľom, žalobca dôvodne vychádzal z toho, že je spotrebiteľom a že právomoc slovenských súdov zakladá jeho bydlisko v zmysle článku 6 ods. 1 v spojení s článkom 18 ods. 1 nariadenia Brusel I bis. Napriek tomu súdy oboch inštancií dospeli k stručnému záveru, že žalobcom uplatnený nárok nie je nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), po preskúmaní zákonom predpísaných náležitostí dovolania (§ 428 CSP) a splnenia ďalších podmienok dovolacieho konania, dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné i dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolací súd už konštantne uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej intenzite, že došlo až k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

9.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

9.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

10. Dovolateľ prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces oprel o tvrdenie, že rozhodnutia súdov oboch inšancií sú arbitrárne, pretože súdy pri posúdení charakteru uplatneného nároku postupovali svojvoľne a pri zisťovaní právomoci súdu neprihliadli na spotrebiteľský charakter sporu a nariadenie Brusel I bis.

11. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10).

12. Civilné sporové konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie. K základným právam strany sporu, obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí i právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci G. R. proti Š., rozsudok z 21. októbra 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, R. T. proti Š., rozsudok z 9. decembra 1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V. D. H. proti H., rozsudok z 19. apríla 1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90), judikatúry Ústavného súdu SR (I. ÚS 226/03 z 12. mája 2004, III. ÚS 209/04 z 23. júna 2004, III. ÚS 95/06 z 15. marca 2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 z 23. augusta 2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 4. mája 2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 z 12. júna 2008), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a

musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu; ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú stranou sporu, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti).

13. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo (čl. 2 ods. 2 Základných princípov CSP). K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty neoddeliteľne patrí princíp právnej istoty, ktorého neopomenuteľným komponentom je nielen predvídateľnosť práva, ale taktiež i legitímna predvídateľnosť postupov orgánov verejnej moci v súlade s právom a zákonom stanovenými požiadavkami. Predvídateľnosť postupov orgánov verejnej moci je vyjadrením maxima, na základe ktorého sa možno v demokratickom právnom štáte spoľahnúť na to, že vo svojej dôvere v platné právo nikto, t. j. fyzická či právnická osoba, nebude sklamaná. Len takto predvídateľné správanie naplňa v praxi fungovanie materiálne chápaného demokratického právneho štátu a vylučuje priestor pre prípadnú svojvoľu. Obsah čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, v zmysle ktorého štátnu moc možno uplatniť len v prípadoch, medziach a spôsobmi, ktoré stanoví zákon, nemožno totiž chápať ako voľnú úvahu štátnych orgánov, či tak učinia alebo nie, ale naopak ako povinnosť uplatňovať túto moc (zákonom stanoveným spôsobom) tam, kde je to nevyhnutné, pretože podriadenie štátnej moci v oboch týchto smeroch zvrchovanosti zákona tvorí základ právneho štátu.

14. Zásada *iura novit curia* („súd pozná právo“) neznamena len to, že súd pozná právo, ale aj to, že si je zároveň vedomý účinkov, ktoré právo v podobe, v ktorej ho súd aplikuje, vyvoláva vo vzťahu k procesnoprávnemu alebo hmotnoprávnemu postaveniu nositeľa práva na súdnu ochranu svojich práv (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. decembra 2001 sp. zn. I. ÚS 59/00). Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvoľe možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). Zákonom stanovená možnosť štátneho orgánu rozhodnúť voľnou úvahou nemôže znamenať ničím nelimitovanú a vecne nepreskúmateľnú svojvoľu. Takáto svojvoľa by totiž bola v rozpore s princípom právneho štátu, keďže vo svojich dôsledkoch by znamenala nepredvídateľnosť rozhodovania štátneho orgánu, a teda ústavne neprípustnú mieru právnej neistoty (II. ÚS 117/2011).

15. Podľa článku 6 ods. 1 nariadenia Brusel I bis ak žalovaný nemá bydlisko na území členského štátu, právomoc súdov každého členského štátu sa určí podľa právneho poriadku tohto členského štátu, ak nie je inak stanovené v článku 18 ods. 1, článku 21 ods. 2 a v článkoch 24 a 25.

16. Podľa článku 18 ods. 1 nariadenia Brusel I bis spotrebiteľ môže žalovať druhého účastníka zmluvy buď na súdoch členského štátu, v ktorom má tento účastník bydlisko, alebo - bez ohľadu na bydlisko druhého účastníka - na súdoch podľa miesta bydliska spotrebiteľa.

17. Podľa § 37a písm. c) zákona č. 97/1963 Zb. právomoc slovenského súdu je daná aj vo veciach týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv, ak je žalobcom spotrebiteľ, ktorý má bydlisko alebo sídlo na území Slovenskej republiky.

18. V posudzovanom prípade obsah spisu dáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Rozhodovacia prax dovolacieho súdu je jednotná v tom, že k porušeniu práva strany sporu na spravodlivý proces môže dôjsť aj v prípade zastavenia konania, ak pre taký postup neboli splnené procesné podmienky. V posudzovanej veci súd prvej inštancie konanie zastavil pre nedostatok

právomoci vo veci konať (§ 9 CSP). S tým sa stotožnil aj odvolací súd, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pri určovaní právomoci súdu bolo potrebné postupovať podľa zákona č. 97/1963 Zb., keď bez akéhokoľvek bližšieho vysvetlenia svojho myšlienkového postupu dospel k záveru, že uplatnený nárok nemá spotrebiteľský charakter. Odvolací súd iba stroho konštatoval, že vymedzený nárok predstavuje sumu, o ktorú sa znížil zostatok žalobcu na účte na burze, ktorá nemá sídlo na našom území, na základe hackerského útoku, ktorý nebol spáchaný na našom území a ktorý nevyšetrujú slovenské orgány činné v trestnom konaní. Napriek tomu, že žalobca v odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie explicitne namietal, že má v spore postavenie spotrebiteľa, čo zakladá právomoc slovenských súdov vo veci konať, v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu absentuje akákoľvek úvaha vo vzťahu k posúdeniu tejto pre vec podstatnej otázky.

19. Treba uznať, že konajúce súdy postupovali správne, keď návrh žalobcu formálne označený ako návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu materiálne posúdili ako žalobu a nad rámec nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 o európskom platobnom rozkaze ďalej skúmali svoju právomoc. Na druhej strane, (ne)kvalita odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu neumožňuje dovolaciemu súdu overiť, či postupovali dôsledne, keď vylúčili právomoc slovenských súdov. Z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, ako a či sa odvolací súd zaoberal tým, že právny základ nároku potenciálne môže vyplývať z porušenia povinnosti zo zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, ktorý smeruje svoje (obchodné) činnosti aj do Slovenskej republiky (článok 17 ods. 1 písm. c). Nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia preto dovolaciemu súdu indikuje, že odvolací súd v rozpore so základnými cieľmi nariadenia Brusel I bis rezignoval na svoju povinnosť skúmať svoju právomoc aj v intenciách záruk poskytovaných ochrane spotrebiteľov.

20. Dôvody, ktoré viedli odvolací súd k takému rozhodnutiu, sú tak výsledkom svojvoľného (arbitrárneho) postupu, lebo v ňom absentujú jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odvolací nedal žalobcovi dostatočnú odpoveď na otázku, prečo nebolo možné uvažovať o právomoci slovenských súdov z pohľadu čl. 18 ods. 1 nariadenia Brusel I bis eventuálne § 37a písm. c) zákona č. 97/1963 Zb. Berúc do úvahy, že konanie bolo zastavené pre nedostatok právomoci, uvedené nedostatky dosiahli až intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces.

21. Dodržiavanie povinnosti riadne odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu. Proces právnej argumentácie (diskurz medzi súdom i účastníkmi) má byť dialógom. Iba tým, že súd v rozhodnutí náležite zareaguje na argumenty účastníka, dá mu najavo, že sa zaoberal jeho argumentami a návrhmi.

22. Dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je v demokratickom právnom štáte základnou podmienkou legitimacy každého rozhodnutia súdu. Ak súd takto nedokáže odôvodniť svoje rozhodnutie, jeho rozhodnutie sa tým stáva neobhájiteľné, čomu je potrebné sa v ďalšom konaní vyvarovať. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné, pretože mu nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu bolo znemožnené realizovať patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu ako aj ním potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie, keď nápravu nebolo možné dosiahnuť len zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, a vec mu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP). V ďalšom konaní súd prvej inštancie opätovne posúdi svoju právomoc vo veci konať a svoje rozhodnutie riadne odôvodní, t.j. jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom sa vyrovná so všetkými pre vec podstatnými skutočnosťami.

24. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§

453 ods. 3 CSP).

25. Uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.